

GUELMINO SÁNDOR VERSEI

IBIS REDIBIS

jönnek és mennek
őrei
hitvány ordas
rendnek
zsákban csuhában
névtelen
kiföldelt anatómiában
túl csonton
koponyán
vesztegel bennünk egy éhkoppos
tartomány
bőrtapéta hasad
voltunk-vagyunk: maszat
nincs min
cizellálni
ballag
fakó bakó
át a zsibbadt téren
kis idő
s – megérem
plakátok se leszünk
lépcsőkön vonszolnak szakállas
pribékek
tudatszétfeszítő
ármány-húvös ékek
s homokintarziás trónszékbe ül
emlék
homorú pléhdoboz

a behorpadt elménk
 míg fullánk
 e feltört
 tojánhéjú hullánk
 alatt gennyed tovább
 és a siralomház rögtön csahogni
 kezd
 létrán jön a sötét
 bárminek is nevezd
 bárcás vénei egy zsoldos
 avitt honnak
 tacskozó statisztákkal
 új színpadra vonnak
 és csak forr
 a cefre
 (mit se számítasz itt)
 locsogva ömlik szét a pázsitos
 kertre
 látja a gyümölcsfa mivé lett
 termése
 nézi tehetetlen
 kiabál az
 égre
 de csak a közöny hull
 álnok nagy hallgatás
 tél jön
 hosszú hideg
 már nem lehet vitás

KORAI HANGVERSENY

Most jó.
 Sebeit a tavasz lágyan kitakarta.
 Májusi dombtetőn száradnak göncei:
 gyolcsvirágok lenge bodzaággal –
 röpülnek a szélben;
 füvek zenéje szól.
 Lila görcsbe rándul amott az orgona;
 mintha kései fagy tövét szorítaná;
 a megnyíló égben néhány sikolymadár –

kiáltó szédülés –,
 rájuk nem omlik a roppant szimfónia.
 Fejük fölött fehér hablovak szökellnek,
 arcunkat legyezi hűvös vattasörény,
 a vad bennünk szorong,
 elringatja talán szelíd kőristalány:
                                 éneklő bizalom
 De tapasztd füledet szorosán a földhöz:
                         vérmagok kopognak –
                                 mint örült metronóm,
 bádog-Krisztusok egy tört szögre akasztva,
 túlfeszített végzet, dallamtalan erő
                                 bíbor kontrapunktja.
 Ez lenne most a jó?
 Be nem hegedt sebek, mélyben mocorgó füst,
 fekete bosszúval újratehmő világ:
 ez lenne a tavasz?
                                 Reinkarnáció?

SZIGET

helyetted mondják ki
                                 hogy te ezt akarod
 zuhanyozhatsz mégis
                                 retkes lesz a farod
                                 bármi tükörben nézd
 meghirdet az újság
                                 garamond betűvel
 s noha fényképszemed
                                 kiszúrod egy tűvel
                                 csak feléjük bandzsít
 nyugalmat ígérnek
                                 maradást de a tél
 nyakadba mar mivel
                                 időben nem mentél
                                 el szelídebb tájra
 szétfejtett álmokban
                                 bizalmad oly csekély
 bágyadtan mormolod

tegnap még volt esély
 tojástáncot járni
 ablakodra púpos
 angyalok röpülnek
 gnómok csak szörnyeket
 szülnek hogyha szülnek
 egyáltalán bármit
 a múltat és jövőt
 keményen kimérték
 már csak sziget lehetsz
 önmagadnak mérték
 fölbolydult időben

TÜNETRAJZ

hibás ma bármi szó
 legyél te buzgó seggnyaló
 a holnap új eszmét sodor
 téves tócsánkra egy fodor
 mit sem ér

a gyökér is erjed
 bárha mirhaillat terjed
 létünk velejéig tőzeg
 tenger volt itt előzőleg
 pannón sír

hibás itt bármi szó
 ködember légy füstfoltozó
 nyári havak hordozója
 téli hőség kioltója
 délibáb

tétlen renyhe kába
 évek végtelen sorába
 dűlnek szesztelen napjaid
 mert jutalmát az kapja itt
 aki fél

hibás volt bármi tett
 kánya röpköd az ész felett
 s bár virrasztok mégse látom
 hittel ki gázol e lápon
 ki él még

ZSOLTÁROS RÉSZEGSÉG

Havaznak az almafák a kertben. Böjtre hív
 a meglóduló harang.
 Egy intő kéz rajzolata villan,
 a fehér ujjperecek dobolnak nyugtalan.
 Sejtés virágporát lebegteti a szó,
 züllött kis jázminok melege olvadoz,
 mint az esőt hozó sóhajok illata,
 mint a pocsolyákra telepedett derű.

Hadonászik, ágál most az Isten.
 – Szájában meztelen angyalok fürödnek. –
 Csonka kiáltásunk
 hozzájuk fel nem ér,
 kikoppan az égből,
 mint hajszott denevér.
 Süket a menny, mikor önfíát siratja!
 Emlékmű-templomok magasodnak szerte;
 glória meg pompa, gyémánt-jubileum,
 el nem téveszthető piros betűs ünnep
 szakad a nyakunkba, kényszerül a földre.

Van-e joga megalázni minket? Joga
 van-e tömjénezní magát, s gyötörni bosszúból,
 megtorolni Egyet sok-sok millióval?

Tavaszi van.
 Szép.
 Őzfűlű –, és csendes.
 Ránk borul a konformista égbolt.
 S halljuk-e a saját halottaink hangját?!

Kitakarva fekszenek az emlékezet-füvön. –

Sírnak a koponyát megtömitő sárban
a belőlük kikelt pitypangok labdái;
és a télből sarjadt ijedős nárciszok,
melyeket gaz közé ideáldott a szél.

Felkentek valakit megítélni bárhol, melyik bánat lehet
itt a fájdalmasabb

Nézzed, és meglátod, még a csillagok is
díszőrséget állnak,
gyűrik, morzsolgatják könnyező fényüket –,
miattunk, helyettünk szégyenkeznek olykor ...
– Komor abroncsokban sikolt lenn a világ. –

Érzed? Ím, az erek útján
hunyáskodó csöcselékből tajték-ösztön hadai hogy
menetelnek?

A lobogó indulattól szédül elkárhozott agyunk.

De majd sorba-gyullad minden,
mint az utcák felbizsergő, tiszta lámpásai,
elkábított, nullára zárt gondolatok köre,
s fenyített és fenyegetett szipokra-eszmélet,
márga-közöny árnyékába
mélyre-taposott értelem,
vigasztalan, méla napok,
– az elsuhant egész élet.

Kiolvad a viasz lapító fülünkéből, csukott szem-
héjunkon emlék-parazsat szít, akár a vibráló
tábortűz lángjai, hunynak és élednek, pörkölt celluloid
képek sodródhatnak el, ó-képek, ragyásak,
meg nem találhatók.

Minden, amit hittél – régen kimosódott
– visszaülednek;

Minden, ami fáradt – pezsdül újra megint
– csobogva előtör;

Ami lidércesen szállongott a múltban
– most kezdedbe szédül.

Tántorgunk dadogva, még áramütöten,
de a homlokunkon már a láz mámora,
s e mámor gyöngyei gurulnak szerteszét,
becstelenségből – ha – kinyújtózik a Lét.

Imádkozzál önmagadhoz, és könyörögj
Önmagunkért!

Havaznak az almafák a kertben. Mögöttük
bukdácsol a böjti harangszó.
Nem ér többé soha tiltás a nyomunkba.
És szökni sem fogunk!

